

Tuhat sivua
kasteesta —
Matti Väisänen,
s. 3

Pelastus uskon
kautta, s. 4

Pohjois-Euroopan
Luther-akatemia
etenee, s. 6

Ruotsissa syntyy
jumalanpalvelus-
seurakuntia, s. 8

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” I. Sam. 3:3

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

2/2001

Yksi kaste

Kristillisen kirkon olennainen tuntomerkki on Pyhä kaste. Kristuksen kirkkoa yhdistävä tekijä on: *'Yksi Herra, yksi usko, yksi kaste.'* (Ef.4). Apostoli mainitsee tässä kasteen ensisijaisena kirkon ykseyden perustana. Kirkko ei ole mitään ilman Kristusta. Me emme ole kristittyjä ilman kastetta. Tähän ilmoitamaansa pelastuksen tiehen Jumala on meidät sitonut. Mutta sanontaan 'yksi kaste' sisältyy ajatus, joka on niin huikaisevan suuri, että saatamme joutua jonkinlaisen epävarmuuden valtaan. Sanat 'yksi kaste' ilmaisevat näet sen pelottavan totuuden, että kaste on toistamaton. Tämän pelastuksen salaisuuden edessä kristikunta päätyi jo vanhan jakamattoman kirkon aikana suuren kriisiin ja Pyhä Raamatun tutkimisen jälkeen siihen,

että harhautuneestakaan kristillisestä yhteisöstä tullutta ei kasteta uudelleen, jos kaste oli tapahtunut sellaisena kuin Vapahtajamme sen asetti eli vedellä Isän, ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Näin kastettu otettiin vastaan ja oikealla opetuksella rukouksin ja siunauksin johdettiin pelastavaan uskoon.

KASTEEN TOISTAMATTOMUUDEN tosiasian pohjalta ensikin pääteltiin, että kristillinen seurakunta ei voi olla tekemättä lähetystyötä niiden parissa, joita ei kasteen kautta ole saatettu oikeaan uskoon ja Kristuksen ruumiin osallisuuteen. Jos lähetystyö paikalliskirkossa alkaa näivettyä, on syytä epäillä, että se on kuolemansairas ja sen ymmärrys kasteesta on hämärtynyt. Onko lähetystyön romahtaminen lännen kirkoissa oire siitä, ettei kaste merkitse enää meille sitä, mitä aikaisemmin kristikunnassa? Toiseksi kasteen toistamattomuuden vakava tosiasia tulisi ohjata kirkon opetusta kastettujen kohdalla oikeaan uskoon ja tämän aarteen omistamiseen. Käytännössä kirkossamme kasteesta on tullut vähäpätöinen itsestäänselvyys. Me kastamme,

mutta sen jälkeen usein opetuksen puutteesta pimeyden henki repii kastetut irti Kristuksen ruumiin elävästä osallisuudesta. Tätä taustaa vasten helppohintainen kansankirkkoidealismi, jossa ei tarvita Raamatun ilmoituksen seuraamista eikä hengellisesti kuolleiden heräämiseen tähtäävää julistusta, on suorainen lankeemus. Kolmanneksi kasteen toistamattomuus ilmaisee meille mitä kirkkaimmin, että kirkosta tulee lahko, jos se tekee omasta kasteestaan jotakin muuta — esim. tunnustustoimen — kuin mitä Kristus ja Pyhä Raamattu siitä ilmoittavat. Me emme ole kasteen omistajia vaan päinvastoin kasteessa tulemme toisen omaisuudeksi. Tätä uutta omistajaa ja hänen sanaansa tulee meidän kaikessa seurata.

Luther-säätiön julkaisema rovasti MATTI VÄISÄSEN kaksiosainen syvälle porautuva teos kutsuu kirkkomme todelliseen itsetutkisteluun ja samalla herätysliikkeemme torjuntabunkkereista päivänvaloon keskustelemaan ja kilvoittelemaan rauhallisin ja avoimin mielin. Ei kaiketi meillä ole tässä mitään pelättävää tai menetettävää. Sillä eihän meitä ole kutsuttu palvelemaan itseämme vaan Kristuksen kirkkoa.

SIMO KIVIRANTA

Luther-säätiön hallituksen puheenjohtaja, rovasti

Tuhat sivua kasteesta — valokeilassa Matti Väisänen

Suomen Luther-säätiö on julkaissut rovasti Matti Väisänen kaksiosaisen kasteteoksen. Väisänen on tehnyt elämäntyönsä Kansanlähetyksen pääsihteerinä. Pyhäkön lampun toimitus pyysi Väisäseltä vastaukset viiteen kysymykseen.

1. Mikä sai sinut kirjoittamaan lähes 1000 sivua kasteesta?

Tarvittavan opetuksen ja hyvän kaste-kirjallisuuden puuttuessa omaksuin heti opiskelujeni päättymisen jälkeen ensimmäisessä työpaikassani Heinolassa muromalaisen kastenäkemyksen. Kirjoittaessani kymmenen vuotta myöhemmin kastekriisiin joutuneiden nuorten pyynnöstä pientä kirjasta Oletko kastekriisissä, tajusin omaksumani näkemyksen ongelmallisuuden. Siinä kun kiellettiin vastoin Raamattua uudestisyntyminen kasteessa ja lapsen uskomisen mahdollisuus. Kyseisen teologian mukaan kaste oli pikemminkin armon tarjous kuin armonväline. Se sulkee — johdonmukaisia ollaksemme — pikkulapset pelastuksen ulkopuolelle tai opettaa heidän pelastuvan katolisen teologian tavoin pelkän kasteen kautta (*ex opere operato*) ilman uskoa ja uudestisyntymistä, mikä on vastoin Raamattua sek.

1970-luvun puolesta välistä lähtien aloin koota itselleni kastekysymystä koskevaa materiaalia. Nyt ilmestyneiden kirjojeni PYHÄ KASTE RAAMATUSSA ja PYHÄ KASTE KIRKOSSA yhteinen sivumäärä lähentelee todellakin 1000 sivua. Kirjojeni paksuus ei kuitenkaan johdu lähdemateriaalin paljoudesta, vaan itse kastekysymyksen merkittävydestä ja laaja-alaisuudesta. Onhan kasteessa kysymys siitä, miten ihminen pelastuu.

2. Suurimmat löytösi kasteteologiaa ajatellen?

Suurinta on ollut havaita, kuinka selkeä ja johdonmukainen Raamattu tässäkin asiassa on. Ihmiset kastekysymyksen ovat mutkistaneet, ei Raamattu. Toinen suuri hämmästykseni ja ihailuni aihe on ollut se, kuinka johdonmukainen ja lujasti Raamattuun pitäytyvä Luther on ollut pelastuksen teologiassaan. Baptistisen kasteteologian omaksuneet syyttävät LUTHERIA aivan turhaan uskonpuhdistuk-

sen keskenjättämisestä ja epäjohtonmukaisuudesta kasteteologiassa.

Kolmas ihmetykseni koskee baptistis-helluntailaisen pelastusopin sekavuutta ja epäjohtonmukaisuutta. Neljänneksi olen surukseni havainnut, kuinka jokin terveestä raamatullisuudesta vinoutunut koulukunta on voinut vammauttaa kasteteologiassa kokonaisen kirkon tai hengellisen liikkeen vuosikymmenien ajaksi, jopa vuosisadoiksi. Sen tähden kristillinen kirkko tarvitsee koko ajan syvältä Raamatusta nousevaa kokonaisvaltaista uskon teologiaa.

3. Millaista palautetta olet saanut?

Palautteesta puhuttaessa on muistettava, että kaikki palaute ei tule minulle asti. Yllättävintä on ollut saada Suomesta ja Ruotsista noin 10–12 henkilöltä postia, jossa he ovat kertoneet lukeneensa kirjani ja tajunneensa uudelleen kastamisen sa vääräksi. Niinpä he ovat sanoutuneet kokonaan irti helluntailaisuudesta. Luterilaisen kirkon parissa olen tavannut lukuisia uskovia, jotka ovat ilmaisseet ilonsa siitä, että nyt he ymmärtävät ensimmäistä kertaa elämässään, mitä on Jumalan armo.

Merkittävintä minulle itselleni on ollut nähdä, kuinka joku depressiota sairastava ihminen on kirjani luettuaan lopettanut jatkuvan itsensä kaivelemisen ja uskon etsimisen sisimmistään. Hän on oppinut heittäämään Pelastuksen toivon ankkurin itsensä ulkopuolelle, Pyhään Kasteeseen, jossa Jumala on hänet nimeltä kutsunut lapsekseen ja lahjoittanut hänelle kaikki taivaan aarteet Kristuksen tähden. Nyt hän luottaa siihen, että Jumala pitää antamansa lupauksen.

Murheellista on ollut havaita, että monet uuspietistiset johtajat sitoutuvat edelleen sellaiseen pelastuksen teologiaan, jossa kaste on kadottanut todellisen armonvälineluonteensa. Kipeintä on ollut kohdata omassa hengellisessä kodissani porttikieltoja ja leimaamista luopioksi.

4. Miksi kastekysymys on niin polttava?

Vain kolmiyhteisen Jumalan luomis- ja sovitustyö sijoittunevat Raamatussa pelastuskysymyksen edelle. Kun kysymme, miten syntinen ihminen pelastuu, Raa-

mattu vastaa: joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu (Mk 16:16). Kasteessa on siis kysymys siitä, miten ihminen pelastuu.

Kaste koskettaa myös jokapäiväistä elämäämme. Kasteensa hukannut ihminen on kuin juurensa menettänyt puu, kuin sisälle kannettu joulukuusi. Joka on välinpitämätön kasteestaan, on välinpitämätön omasta pelastuksestaan.

”Joka on välinpitämätön kasteestaan, on välinpitämätön omasta pelastuksestaan.”

5. Mitä haluat sanoa kastekriisissä olevalle?

Tutki ahkerasti Raamattua ja hanki luotettavaa kastetta käsittelevää hengellistä kirjallisuutta. Suosittelen lähtökohdaksi vaimoni miehen kirjoittamaa pientä kirjaa Oletko kastekriisissä?

Sen jälkeen voit siirtyä laajempiin ja perusteellisempiin oppaisiin, joista mainittakoon vaikkapa seuraavat: Olavi J. Lähteenmäki: Selville vesille (121 s.) ja Matti Väisänen: Pyhä kaste Raamatussa (419 s.) ja Pyhä kaste kirkossa (460 s.). Samalla on syytä ottaa yhteyttä luotetuksi tunnettuun sielunhoitajaan, jonka kanssa voi yhdessä tutkia Raamattua ja saada vahvistusta Jumalan sanan tuntemisessa.

JOHDANTO

JEEBUS sanoo Markuksen tallettamassa lähetyskäskyssään: *Joka usko, ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen* (Mk 16:16).

Jeesus on asettanut Raamatussa pelastukselle kaksi edellytystä. Ne ovat usko ja kaste. Mainitut kaksi pelastuksen ehtoa, kaste ja usko, ovat kaikille samat, sekä lapsille että aikuisille. Jos näin ei olisi, se olisi Raamatussa meille varmaan ilmoitettu.

Raamatussa ei ole kahta keskenään kilpailevaa pelastustietä, joista toinen tapahtuisi kasteen, toinen uskon kautta. Pelastukseen tarvitaan nämä molemmat. Kaste on ainutkertainen kunkin ihmisen elämässä. Usko on sen sijaan jatkuvaa. Uskon uudistuminen on kasteeseen palaamista. Emme tarvitse koskaan uudelleen kastamista, mutta suorastaan päivittäin uudelleen uskomista.

Pelkistetysti ilmaistuna kirkossamme vaikuttaa kasteen ja uskon suhteen kaksi suurta vammaa: Kasteen sisällön syrjäytyminen on varsin yleistä meidän herätyskristittyjen parissa. Uskon syrjäytyminen on tavallista yleiskirkollisuudessa. Seuraavassa muutama ajatus näistä molemmista.

1. KASTEEN SYRJÄYTYMINEN

Monen herätyskristityn ajattelussa kasteen jumalallinen sisältö on siirtynyt kasteesta ymmärtävässä iässä tapahtuvaan uskoon tulemiseen. Vain jälkimmäistä kutsutaan näissä piireissä uudestisyntymiseksi. Näin kaste on jäänyt tyhjäksi. Sillä ei ole hengellistä sisältöä. Siitä ei opeteta mitään. Se on ei-oota täynnä kuin sota-ajan sekataravakauppa.

Sen sijaan Raamatussa kaste on sekä henkilökohtaisen pelastumisen paikka että myös koko kilvoitus- ja pyhityselämän perusta (Rm 6:3-4). Kasteensa unohtanut kristitty on kuin sisälle kannettu jouluukuusi. Hän on irti juuriltaan. Hänen hengellinen elämänsä kuokistaa vain hetken. Hän ei pysty tuottamaan hedelmää. Ja sekini, minkä hän tuottaa, on joulukuusen koristeiden tavoin itse tehtyä piiraattijäljitelmää, ei aitoa.

Ja mikä pahinta, kyseisessä teologiassa pienet lapset jäävät ilman pelastusta tai heidän ajatellaan pelastuvan vastoin Raamattua pelkän kasteen kautta *ex opere operato* ilman uskoa, vanhurskauttamista ja uudestisyntymistä, ikään kuin uskonpuhdistusta ei olisi tapahtunutkaan. Uskonpuhdistuksen päälöytöhän oli, että ihminen pelastuu eli vanhurskautetaan ja uudestisyntyy Jumalan lapseksi yksin uskon kautta.

Raamatussa, Tunnustuskirjoissa ja Lutherilla kasteen jälkeiset kääntymiset ja uskon uudistumiset ovat kastelaivaan palaamista. Se laiva ei uppoa, se kun on Jumalan itsensä rakentama. Rooman kirkko, reformoidut ja heidän mukanaan monet herätyskristityt ovat tehneet kasteen jälkeisistä vanhurskauttamisista ja uskoon tulemisista irtolankkuja ja vesisukisia, joilla he kuvittelevat purjehtivansa kasteestaan välittämättä suoraan iankaikkisen elämän rantaan.

Pelastus u Joka ei usko, se tu

2. USKON SYRJÄYTYMINEN

Tosiasia on, että suurin osa lapsena kastetuista menettää kirkossamme lapsuuden uskonsa jo yksinomaan hengellisen ruuan ja hoidon puutteessa. Vaikka he ovat kerran pyhässä kasteessa syntyneet Jumalan lapsiksi, heillä ei ole enää osallisuutta Kristuksen vanhurskauteen. Pyhä Henki on paennut heistä, ja heistä on tullut hengellisesti kuolleita (Hpr 4:1-3; Apt 8:13,18-24; 2Tm 4:10). Mitä Raamattu heistä ja heidän auttamisestaan sanoo?

Uudessa testamentissa ei ole ainuttakaan kohtaa, jossa kasteen saaneesta sanottaisiin, että hänen tulisi uudestisyntyä tai että häntä kehoitettaisiin uudestisyntymään. Raamattu käyttää hengellisen luopion paluusta Kristuksen yhteyteen johdonmukaisesti muita termejä kuin uudestisyntyminen. Se puhuu *unesta heräämisestä, kuolleista nousemisesta, eloon virkoamisesta ja kadonneen löytymisestä* (Ef 5:14; Rm 13:11; Lk 15:24,32).

Niin kuin ihminen syntyy tähän maailmaan vain kerran, samoin hän uudestisyntyy Jumalan valtakuntaankin vain kerran. Jos kastettu, josta on tullut luopio, tarvitsisi uuden uudestisyntymisen, syntymisen analogia menisi rikki, sillä ihminenhan voi luopua Kristuksesta ja palata Hänen yhteyteensä useamminkin kuin vain kerran. Koko uudestisyntymis -termin käyttäminen olisi silloin mieltä vailla.

uskon kautta omitaan kadotukseen

Vanhurskauttaminen, Pyhän Hengen saaminen ja uudestisyntyminen ovat kasteen lahja uskon kautta (Gl 3:26-27; 1Kr 6:11; Apt 2:38; Jh 3:5; Tt 3:5). Monet kuitenkin niputtavat mainitut lahjat virheellisesti yhteen, ikään kuin vanhurskauttamisen ja Pyhän Hengen menettäminen epäuskon seurauksena merkitsisi myös uudestisyntymisen menettämistä tai uudestisyntyminen tekisi myös vanhurskauttamisen ja Pyhän Hengen saamisen ainutkertaisiksi.

He eivät näe, että uudestisyntyminen Jumalan lapseksi on luonnollisen syntymisen tavoin ainutkertainen tapahtuma kunkin ihmisen elämässä, mutta vanhurskauttaminen, Pyhän Hengen ja uskon saaminen voivat tapahtua uudistuvasti. Tämän tähden he eivät voi hyväksyä uudestisyntymistä kasteessa, vaikka se on Uuden testamentin selkeä opetus, kuten olemme edellä nähneet. He pitävät opetusta kasteessa tapahtuvasta uudestisyntymisestä vaarallisena ja väärään varmuuteen johtavana.

Kirkossamme esiintyy ainakin kahdenlaista uskon syrjäytymistä: toinen niistä koskee lapsen uskoa, toinen aikuisten.

Lapsen uskon syrjäytyminen: Lapsen uskon kieltäminen on tyyppillistä yleiskirkollisuudessa, mutta valitettavasti se on varsin yleistä myös monien herätyskristittyjen keskuudessa.

Lasten usko on Jeesukselta saatu oppi (Mt 18:6; Mk 9:42). Lisäksi

lapsen pelastuminen on Jeesuksen mukaan *aikuisen pelastumisen malli: Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle (Mk 10:15; Mt 19:14; Lk 18:17)*. Jos Jeesuksen siunaamat lapset 2000 vuotta sitten ja lapset kasteessa kasteen asettamisen jälkeen eivät saisi uskon lahjaa, siinä tapauksessahan aikuis-tenkaan ei tarvitsisi uskoa pelastuakseen, ja samalla koko lasten evan-ge-liumin sanoma olisi mieltä vailla.

Aikuisen uskon syrjäytyminen: Yleiskirkollisuudessa kristillinen usko korvataan usein ihmisen luontaisella uskonnollisuudella. Kasteen armoa toistellaan ja eettisiä ohjeita annetaan kaikille kastetuille ikään kuin kaikki olisivat tallella ja hengellisesti eläviä, vaikka suurin osa heistä on hengellisesti kuolleita. Tämän seurauksena parannusta haluavat joutuvat lain tekojen tielle. Suuri enemmistö sen sijaan paatuu entistä syvemmmälle jumalattomuuteen.

Elävän uskon korvaamisesta ihmisen luontaisella uskonnollisuudella seuraa myös se surullinen tosiasia, että kääntymys- ja parannussaarna käy kirkossamme päivä päivältä entistä harvinaisemmaksi. Miksi saarnata parannusta, jos kaikki ovat jo matkalla taivaaseen?!

PÄÄTÖS

Kaste on pelastuksen väline: Tuon esikuvan (vedenpaisumuksen) mukaisesti teidät pelastaa nyt kaste, ei siksi että te siinä luovuitte saastaisesta elämästä, vaan koska Jumala teki kanssanne hyvän omantunnon liiton (1Pt 3:20-21; KR-92).

Pelastaa -sanana *preesens-muoto* alkukielessä ilmaisee nykyhetken liittyvää jatkuvaa tapahtumaa. Näin ollen kaste on paitsi pelastetuksi tulemisen väline myös pelastettuna pysymisen väline. Kaste ei kuulu siis vain menneisyyteemme, vaan myös nykyisyyteemme ja tulevaisuuteemme.

Tämän olen saanut oppia paitsi Raamatusta myös kokemuksellisesti sielunhoitotyössä. Olen tavannut elämäni varrella lukuisia ahdistuneita ihmisiä, jotka ovat etsineet itsestänsä uskoa eivätkä ole löytäneet. Ahdistusten aikoina usko ja pelastus näyttävät kuuluvan kaikille muille, mutta eivät ahdistetulle itselleen. Pelastuksen toivon etsiminen omasta uskosta on ankkurin heittämistä laivan ruumaan. Se ei elämän merellä purjehtijalle paljon vakautta eikä toivoa anna.

Siksi on suurenmoista, että saamme uskossa heittää pelastuksen toivon ankkurin itsemme ulkopuolelle, pyhään kasteeseen, jossa Jumala on meidät nimeltä kutsunut, ottanut meidät lapsikseen ja lahjoittanut meille kaikki Golgatan aarteet. *Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu.*

Jos kirkosta on usko kuollut, tilannetta ei auteta sillä, että tasapainon säilymiseksi pannaan kastekin syrjään, vaikka jotkut näyttävät niin ajattelevan.

MATTI VÄISÄNEN

Pohjois-Euroopan Luther-akatemia (NELA) etenee

Pohjoismaissa etsitään uusia mahdollisuuksia kouluttaa luterilaiseen oppiin sitoutuneita paimenia. Ruotsissa on erittäin onnistunut hanke Göteborgin Seurakuntatiedekunta. Se ei ole tahtonut olla vain kirjasto tai konservatiivinen keskittien etsijä vaan nimenomaan tunnustuksellinen opinahjo. Mutta tällaisten uusien kanavien lisäksi on nähty välttämättömäksi yhteispohjoismainen neuvottelutoiminta, tutkimus ja koulutus.

Kutsuin kotiini 2.10. 1995 Pohjois-Euroopan Luther-Akatemian perustavaan neuvotteluun USA:sta nyt jo edesmenneen professori ROBERT PREUSIN, joka johti tuolloin kansainvälistä Luther-Akatemiaa. Hänen lisäkseen kutsuttuina olivat: kirkkoherra Fredrik Sidenvall (Kyrklig Samling), maisteri Thorbjörn Johansson (Seurakuntatiedekunta, Göteborg), kirkkoherra Guntis Kalme (Riiga) ja Suomesta teol.tri Reijo Arkkila, teol.tri Jouko Talonen, teol.yo Juhana Pohjola (Paavalin Synodin sihteeri) ja vt. kirkkoherra Halvar Sandell, joka oli kokouskutsun toinen allekirjoittajista.

Teologisen yhteisymmärryksen linjauksista muodostui myöhemmin seikkaperäin-

en NELA:n baasis, jonka muotoilivat lopulliseen asuunsa teol.tri Anssi Simojoki ja nykyinen NELA:n hallituksen puheenjohtaja pastori Jan Bygstad (Bergen). Baasiksessa sitoudutaan mm. selkeästi kristikunnan vanhaan oppiin pyhästä Raamatusta.

NELAn kesäkokoukset on pidetty Göteborgissa, Helsingissä ja viime vuonna Oslossa. Norjan tiedotusvälineet kertoivat laajasti kokouksesta. Kaikissa tapahtumissa on ollut pohjoismaisten luennoitsijoiden lisäksi kansainvälisiä tunnustuksellisia oppineita.

NELA vetää erittäin korkeatasoista, pyhään Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen sitoutunutta linjaa. Se ei tahdo vain kartoittaa erilaisia hengellisiä mielipiteitä ja ”antaa tilaa eri näkemyksille”, vaan nimenomaan antaa selvät Jumalan sanan vastaukset. Kokousten luennoista on valmistettu kirja. Ensi kesän seminaari pidetään Tanskassa Århusissa 16-19. elokuuta. Mm. professori Dean O. Wenthe (Fort Wayne) tulee luennoimaan. Pääteemana on armonvälineet.

SAKARI KORPINEN

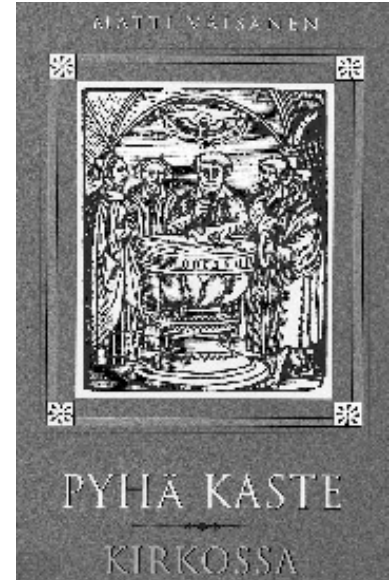
Uutuuskirja

Matti Väisänen:

Pyhä Kaste kirkossa

sidottu n. 450 s.
ovh. 160,-

Julkaisija Luther-säätiö

Tilaukset Juhana Pohjolalta,
puh. (09) 496 694

Rakkauden siteet

Oletko rakkauden siteissä? Vai oletko katkaissut liiton, jonka Jumala on tehnyt kanssasi? Oletko erossa Jumalasta, Isästäsi ja suunnattomasta perinnöstäsi?

Kun sinut kastettiin, Jumala otti sinut lapsekseen ja merkitsi sinut pastorin käden kautta ristinmerkillä, Pyhän Hengen armollisella poltinraudalla, merkillä, joka ei häviä. Hän synnytti sinut uudestaan. Jos hän olisi vain adoptoinut otolapseksi, taivas olisi suljettu. Sillä taivaaseen ei pääse mitään epäpyhää. Ottolapsi kantaa perimäänsä eikä pääse siitä

koskaan irti, vaikka saisikin uuden kodin. Jumala ei jättänyt asioitaisi puolitiehen. Hän otti sinut kokonaan omakseen synnyttämällä sinut uudeksi ihmiseksi. Hän antoi sinulle syntymälahjaksi pyhän kristillisen uskon ja sen kautta omaksesi tivaan perinnön. Ethän vain ole kieltänyt tätä lahjaa? Ethän vain ole sysännyt pois Jumalan sanaa? Ethän vain ole kasvanut niin isoksi ja oppineeksi, että olet kieltänyt Jumalan lupaukset ja heittänyt ne pois mie-

lestäsi juutalaisina tarinoina? Jos näin on, olet matkalla poltinraudalla merkittynä ikuiseen kadotukseen. Tee parannus ja usko evankeliumi. Jeesus on ottanut syntisi pois. Saat uskoa, todella uskoa ja vapaasti omistaa kasteessa saamasi lahjat! Kastetut uskovat elävät vapautettuina rakkauden siteissä. Rakkaudesta Herraamme alistumme Hänen valtaansa ja noudatamme Hänen tahtoaan.

ERKKI PITKÄRANTA

Kastepäivänä

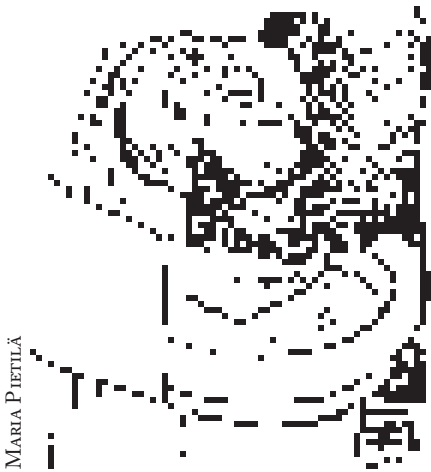
Mikä on ihminen?

*Katso, katso miten pieni ihminen
katso paljasta varvasta sen
nuppu nostaa valoon habmoaan
vaan kestäkö se omaa painoaan
kunniaa, jota saa kantaa, kunniaa, jota saa kantaa*

*Arvo, arvonsa ei mahdu mittoihin
ei tyhjene se koskaan testeihin
aina kantaa sitä mukanaan,
myös tuskaan, häpeään ja kuolemaan
arvoaan aina hän kantaa, arvoa aina kantaa*

*Valo, valo tulee silmään jostakin
säteilet, kuin kuu, olet kuvastin
otetta en säteistä sen saa
silti täyttyy niistä koko maa
sitä kirkkautta, yllään kantaa, kirkkautta yllään
kantaa*

*Kruunu, kruunusi on orjantappurat
samat, jotka päänsä ruhjoivat
köyhyytensä sinut korottaa
ja kuolemansa nostaa kunniaan
joka ikuisesti sua kantaa, ikuisen kirkkauden antaa*

MARIA PIETILÄ

Pienen lapsen synnyttyä ei voi kuin ihmetellä sitä kaikkea hienoa, mikä Jumalan kädestä lähtee. Kaikki on niin pientä ja silti oikeaa ja elävää. Kastepäivää ajatellessa kuvaan tulee myös muita sävyjä — synnin synkkiä sävyjä. Mutta juuri kastepäivänä lihaantulleen ristiinnaulitun Herramme armo pyyhkii kirkkaudellaan nuo sävyt ja antaa ikuisen kirkkauden toivon sydämeen saakka — kastevedessä. Siksi kuu säteilköön ja Herran kansa riemuitkoon kastepäivänä.

JARI KEKÄLE

Tilaa Pyhäkön lamppu
kotiisi ilmaiseksi
toimituksesta, puh.
(09) 496 694

TILAA ILMAISEKSI!
Aamutähti-sarja

Opetusvihkoja uskonelämän
peruskysymyksistä

Tilaukset Juhana Pohjolalle,
puh. (09) 496 694

MESSU

Helsingin Ruoholahden seurakuntakodissa, Ruoholahdenkatu 16, sunnuntaisin kello 11.00.

Tervetuloa!

Pyhäkön lamppu

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TIEDOTUSLEHTI

PL 127, 00101 Helsinki

<http://www.luthersaatio.com/>

Päätoimittaja Juhana Pohjola
Toimitussihteeri Jari Lammi
Toimitusavustaja Juha Muukkonen
Toimitusavustaja Pekka Huhtinen

juhana.pohjola@luthersaatio.com
jassi@luthersaatio.com
juha.muukkonen@luthersaatio.com
pekka.huhtinen@luthersaatio.com

ISSN 1457-9901

Merita 101230-209260

Ruotsissa syntyy uusia jumalanpalveluseurakuntia

Ruotsissa on jo pitkään järjestetty kirkon organisaatiosta riippumattomia luterilaisia jumalanpalveluksia. Mm. Kyrkliga Förbundet ja Lutherstiftelsen palkkaavat lahjoitusvaroin pappeja hoitamaan pieniä yhteisöjä. Seurakuntia on kymmeniä eri puolilla maata, ja lisää syntyy jatkuvasti.

Pienen lauman kaitsijana

Ruotsalainen pastori PER-ANDERS GRUNNAN kävi Helsingissä Paavalin Synodin kirkkopäivillä huhtikuussa. Hän on tällä hetkellä työssä Venäjällä, mutta on aiemmin toiminut länsiruotsalaisen Dalslandin jumalanpalveluseurakunnan kaitsijana.

— Tehtäviini kuului jumalanpalveluksen toimittaminen sunnuntaisin sekä katekismusluentojen ja raamattupiiri- en pitämistä, Grunnan kertoo.

— Lisäksi tein kotikäyntejä ja toimin kirkon äänenä paikallisessa lehdistössä kirjoittamalla yleisönosastokirjoituksia.

Grunnan palaa kaitsemaan seurakuntaa, joka koostuu n. 40–50 jäsenestä. Se on vuokrannut vanhan postikonttorin, joka on kunnostettu kappeliksi. Suunnitelmassa on erään helluntaikirkon ostaminen ja kunnostaminen.

— Kun tieto kirkosta tuli, aloimme ilmoitella hankkeesta lehdissä, Grunnan kertoo iloisen ylpeänä.

— Yksityishenkilöiltä alkoi tulla lahjoituksia, jopa kymmenien tuhansien kruunujen summia!

Ruotsin pyhiä koulitaan

— Jumala on tehnyt meitä ruotsalaisia Raamatulle uskollisia pappeja nöyremmiksi kirkkomme tilanteen kautta. Monet pappisveljet ovat alkaneet pitää idän työtä varten otettavana vaihtoehtona. Ruotsin kirkossa papiksi vihittävältä vaaditaan kaksi asiaa: Täytyy olla kastettu ja suostua osallistumaan

JARI LAMMI

naispappin toimittamaan ehtoolliseen. Tämä ”Ruotsin kirkon ainoa opinkappale” rajoitti luonnollisesti myös minun pääsyäni virkaan kotimaassani.

— Pappisvihkimyksen nykyiseen virkaani sain vasta Inkerin kirkossa, kun piispa AARRE KUUKAUPPI vihki minut, sanoo Grunnan. Siirtyminen työhön Inkeriin vaatii varmasti ruotsalaiselta pastorilta sopeutumista ja kovaa opiskelua.

Tässä vaikeassa tilanteessa Ruotsissa on syntynyt tai syntymässä luterilaisen kirkon maantieteellisesti paikantamaton ”hiippakunta”, jonka esipaimen on Göteborgin emeritus-piispa BERTIL GÄRTNER. Hän on jo lähetyskentille vihkinyt virkaan pappeja, jotka eivät saa vihkimystä viralliselta kirkolta.

Onko sitten mahdollista, että tämä liike joskus muuttuu luterilaiseksi vapaakirkoksi?

— En pidä sitä täysin mahdottomana, sanoo Grunnan, eihän tulevaisuudesta voi tietää. Emme kuitenkaan halua ottaa kantaa tähän kysymykseen, vaan pysymme kirkossa niin kauan kuin meitä ei ajeta ulos.

— Tärkeintä on huolehtia nyt siitä, että uskovat saavat tarvitsemansa hengellisen kaitsennan. Herätysliikkeen keskuudessa on pidettävä esillä jumalanpalvelusten järjestämisen tärkeyttä. Katekismusopetuksen merkitys korostuu myös tällaisena aikana.

MARIA PIETILÄ